

ha acabat de trocejar-se en nombroses nacionalitats, i les que s-extenden des del mar del Nord fins al mar Negre han sigut conquerides a la causa d'Alemanya per mitjà del regoneixement de llur personalitat com estats lliures i independents i ademés amb tractats ventajosos quant han assolit governs estables com Ukrania. La sobtada declaració den Trotsky anunciant el terme de la guerra al orient i la desmovilització del exèrcit rus per a constituir la guardia roja a fi de entaular lluita bárbara contra Finlàndia, Ukrania, Polònia i demés nacionalitats que volen lliurar-se del jou rus fa pensar que'l govern d'en Lenin ha vesllumat les intencions de la Quadruple. Alemanya per la seva part sens perdre temps renua les operacions contra Rússia i escoltant els crits d'angoixa de dolor i d'auxili que han llençat a l'Europa els pobles de l'Ukrania, Finlàndia, Esthonia per la ferotge crudelitat de la guardia roja ha enviat cossos expedicionaris en llur defensa havent tingut ja els primers combats prop de Kovel. En canvi s'han ajornat les operacions contra Rumania per creurer-se que aquesta nació firmará la pau.

La guerra a l'orient, doncs, ha sofert un canvi ben brusca. Avui estem en presencia d'una lluita crudel, bárbara, d'una guerra a mort entre l'ordre i l'anarquia, del nacionalisme contra la tirànica revolució. D'una banda les nacionalitats suare sortides a la llum protegides per l'Alemanya militarista, de l'altre el despotisme més foll, la tirania asedegada de sang en la persona dels socialistes rusos. ¿Pot donar se paradoxa semblant? S'extindrà aquesta nova forma de guerrear per tota l'Europa? Aquets son els tragics anels den Trotsky i Lenin. Pro per ara la muralla de ferro dels exèrcits germànics ho impedeix. Malgrat aixó França viu amb sobressalt, Anglaterra contempla amb esglai els progressos del socialisme, Italia ha vist ja tenyir-se de sang els carrers de ses ciutats. La hora de les revolucions socials sembla arribada. Tindrán

prou forsa els governs i exèrcits per a dominar-la? Aquest es l'interrogant obert avui demunt l'Europa. ¡Espanya! ¡Espanya! ¡alerta! Avui has de provar en lluita legal que rebutges la revolució i que aneles la pau, l'ordre, el progrés i la llibertat.

IGNOT

Autonomia regional

Si del conjunt de families lligades per la sang i per interessos comuns n'esdevingué necessàriament el Comú o Municipi, es molt llògic que del conjunt de municipis, s'informés la Comarca, com de la munió d'aquestes, n'esdevingués la Regió.

La Regió, doncs, no es altra cosa que una agrupació de comarques essent els seus constituents —segons expressió d'eminentes sociòlegs— llur llengua, llur dret regional, historia que la singularitza, constitucions i costums propies i ensems llur personalitat.

El respecte sagrat de totes aquestes coses, ço es: furs, llengua i tradició per els governs de la nació, es lo que vulgarment s'anomena Autonomia regional.

Sempre será foll despotisme el pendre i regateixar eixos benaurats drets, car mai podrà compaginar-se com pobles de diversitat de llengua, de tradició i costums, puguin ésser mesurats amb una mateixa mesura.

Per aixó avui que aquesta qüestió s'agita d'una manera prepotenta no sols en nostra aimada Catalunya si que també en moltes altres regions, s'ha de treballar amb fé i constancia per a que el dia de les renovacions i noves Cortés constituents tots els partits mirin amb bons ulls la tan esperada per nosaltres Autonomia regional.

I aixó podrà ésser un fet en nostra regió, tal volta primer que en qualque altra regió germana, per la sencilla raó de que, nosaltres amb un desvetllament continu hem sapigut anar-li confeccionant son hermós vestit fins al extrem de

tenir-lo ja a punt de prova, mentres que nostres germanes l'estant totjust fallant.

Contribuirán també an aqueix engrandiment tots aquells partits afins que en els plecs de ses hermoses senyeres hi tenen sagellat l'insigne lema de Autonomia.

Está clar que no faltarán pas cors durs i empedernits que voldrán oposar-se al gran triomf de nostre poble per volguer veure sempre en nosaltres sols el fantasma malestruc del separatisme, emperó a nostre humil entendre serán arrollats per la gran força dels partits autonomistes vers aimadors de les llibertats dels pobles; car saben bé qu'aixó els enlaira, mentres que'ls farisaics escúpols eludits que nien encara en els cors centralistes, els degrada i enderroca.

¡Lluitém sempre doncs, per el prompte triomf de nostra aimada Autonomia!...

AMIC.

La revolució es estéril. Once revolucions ha tingut França i encara no se ha concretat la sua vida de pau duradera. Espanya lo que necessita es el pa i catecisme, com deia aquell il lustre prelat espanyol: bones idees i subsistencies barates.

Per la salut del poble

Les poderoses corrents que amb el nom de modernes costums van desbordant-se, deixen al seu pas gors infectes i contagiosos, que amb les seves emanacions amenassen la vida moral i social dels pobles.

El vici i la immoralitat van invadint totes les esferes socials, a lo que's deu que vagin perdent-se 'ls habits de la vida de familia, observant-se, com a inevitable conseqüència, que no's busca avui la satisfacció del esperit en el recés de la llar domèstica ni en el cultiu de la inteligencia, sino que's malversa el temps, els cabals i la salut en llocs de dissipació i desordre, aont la nostra generació jove s'habitúa a totes les disbauxes.

I cal reconéixer que uns dels vi-